

Kázání pro Opatovice 2.4.2021, Velký pátek, karanténní

Vstupní slovo: Iz 53,3-4b

písně: 308 (1-8), 320, 312

čtení: Mk 14,26-15,41

Milí bratři a milé sestry,

Dnes máme velký pátek. Den, kdy si připomínáme Ježíšovo ukřižování a smrt. Nejčernější hodinu lidstva. Den, kdy lidstvo nerozpoznalo Boží dary. Nezastalo se spasitele.

Avšak naštěstí, díky Bohu, Bůh tuto hodinu vyzdvihl. Přetvořil ji ve světlo pro lidi. Čin lidstva (ukřižování, zavržení, opuštění) tím není o nic méně temný a zlý, ale Boží добрota a láska k nám to vše přebíjí k dobrému.

Kristus dlouho dopředu přinejmenším tušil, že to tak dopadne, neuhnul však ani o píď. Naopak své učedníky vyučoval, že to tak musí být, že lidská zloba, sobectví, vychytralost musí být odhalena v plné šíři. Právě velkopátečními událostmi. Ale to ještě nebude konec. Ani prohra. Bůh si i naši tmou obrátí ve světlo.

Ježíš tedy přijal své utrpení jako sebeoběť byt' i jeho srdce se třáslu při vědomí toho, co ho čeká.

Je až zarážející, že učedníkům ani v poslední chvíli nedocházelo, co tím Ježíš myslí. Neodvažují se ovšem tvrdit, že bychom si na jejich místě počínali lépe.

Inspirativní je v tomto boji zvláště postava Petra. Už proto, že ze všech učedníků právě o něm víme asi tak nejvíc. Má srdce na pravém místě, ale někdy mluví a jedná rychleji než myslí.

Ježíš předpovídá, že v krizové chvíli ho všichni učedníci opustí.

Petr se však ohradí: „I kdyby ostatní zapřeli, já nikdy!“ - To je tvrzení člověka, kt. sám o sobě má nerealistické představy. Sám sebe vidí jako mnohem schopnějšího a statečnějšího, než odpovídá skutečnosti.

Potřebuje nastavit zrcadlo, podívat se pravdivě sám na sebe. Být konfrontován s realitou sám o sobě.

Nemyslím si, že by byl Petr nějak namyšlený. To snad vedle Ježíše ani nešlo. Ale myslel si, že to unese. Že to zvládne. Že bude statečný. Půjde i na smrt se svým mistrem. Nejspíš tomu opravdu věřil.

Ale když přišlo na lámání chleba, zjistil, že to nedokáže. Nahlédl do

zrcadla pravdy a poznal, že není tak statečný, jak si myslel.

Trochu to připomíná dívku, kt. si myslí, kdovíjak není krásná. - Všichni mě přece musí obdivovat!

Nebo někdo, kdo si myslí, kdovíjak není chytrý. Malé dítě vám bude tvrdit: „Já toho vím víc než táta.“

Setkání s realitou, s pravdou (nota bene sám o sobě!) je velice zdravé a zároveň nepříjemné. Proto si ji lidé nechtějí připustit. Snaží se z ní vymluvit - „Já jsem chytrý, ale líný! Tím to je.“ či „Jsem krásná, ale ti páprdové to nechápou...“

U statečnosti se můžete leda vymlouvat, že byste rádi obětovali život, ale máte závazky. Nebo, že budete raději statečně bourat nepřítele zevnitř. Což obojí někdy může vyžadovat velkou statečnost, ale většinou je to jen výmluva.

Pravdivost k sobě je obzvlášť důležitá. Poznávání sebe sama má pevné místo v mnoha náboženstvích, včetně křesťanství.

Zrovna statečnost skutečně má hodně podob. Dost možná, že Petr by dokázal statečně stát po boku svého mistra v bitvě. I v předem prohrané. Dokonce se o to pokusil. Prý právě on při zatčení tasil meč a někomu usekl ucho. - Což teda není kdovíjak užitečný bojový manévr.

Na to odvalu Petr možná měl, ale každopádně neměl dost odvahy, aby přijal utrpení bez boje. Na to se ani dívat nedokázal. Natož, aby se mistra zastal a obětoval se.

Učedníci zřejmě až do poslední chvíle opravdu nechápali Ježíšova slova o sebeoběti. Buď se se snažili zaplašit anebo si to představovali jako hrdinskou slavnou sebeoběť v bitvě.

I v tom se lze ovšem vidět dětsky naivní představy o válce. Váleční veteráni na tom často nic slavného nevidí. A tváří v tvář římským legiím, neproniknutelné hradbě štítů a kopí, tváří v tvář hořícímu městu, už popadla panika i onačejší ptáčky.

A tak, navzdory slibům, když je Ježíš zatčen, všichni od něj utečou, Petra nevyjímaje.

Jistou statečnost však prokázal. Takovou tu na hranici všetečné zvědavosti. On zpovzdálí zatčeného Ježíše sleduje. Následuje. Jako jediný.

Odváží se dokonce vlézt i na nádvoří veleknězova domu, v podstatě jen zeď ho dělí od souzeného Ježíše. To je slušný výkon!

Tím však Petr své možnosti, zdá se, vyčerpal. Snad čekal, že se Pán Ježíš bude bravurně hájit a ještě se z toho vyseká. Možná sestoupí nějaký nebeský advokát nebo vojsko andělů Ježíšovi na pomoc.

Anebo možná prostě došel nejdál, kam mu odvaha dovolila. A zjistil, že víc nedokáže. Kdysi myslel, že za Ježíšem klidně i zemře. A teď když přijde na lámání chleba, tak mu to nejde.

Představuji si, jak se mu roztrásl ruce. Aby to nějak zakryl, přistoupil k ohni ve snaze se ohřát. Třeba se ještě něco stane.

No, stane se akorát to, že je odhalen. Lidé v něm poznají jednoho z učedníků. A když otevře ústa, jen si to zhorší.

Ostraváka nebo Brňáka poznáte obvykle po pár slovech (A nemyslím to nijak zle! To jsou krásy jazyka). A podobně oni poznají, že Petr je z Galileje stejně jako Ježíš. To je trochu moc velká náhoda.

Petra přepadne strach. Těžko by z oploceného dvora plného nepřátel utekl.

Nejen tedy, že odmítne, ale přímo zaklíná nebo dokonce proklíná: „Ať se propadnu, jestli ho znám!“ Nebo dokonce: „Toho prokletého vzbouřence neznám.“

Je to celkem pochopitelné jednání a netvaříme se, že bychom tu situaci zvládli lépe – to si Petr myslel taky.

A tu zakokrhá kohout. Petr se dá do pláče. Najednou je úplně jedno, jestli ho odhalí. A kupodivu ho nechají odejít, takže celé to lhaní bylo zbytečné.

Zakokrhání Petrovi připomnělo Ježíšova slova. A je nucen se na sebe podívat konečně pravdivě. Už zde se rodí docela jiný Petr. Poznal, že není takový, jaký si myslel. Ale jaký teda je?

Ježíš to věděl! Poznal mou náтуру lépe než já. Předpověděl to a přece mě přijal a dal mi úkol.

Následně byl Pán Ježíš ukřižován, umřel a byl pohřben. Víceméně lidmi opuštěný. A přece s důvěrou v Boha tak jak se to snažil učedníkům předat.

Učedníci se dál skrývali se svým strachem a vinou. A přece se na Ježíše a jeho odkaz začínali dívat dost jinak. A když pak přišlo vzkříšení, s úžasem zjistili, že vše nebylo marné. Vrátili se ke svému mistrovi jako jeden muž.

Já bych řekl, že Petra to kokrhání pronásledovalo do konce života. Jeden okamžik, kdy měl možnost se Ježíše zastat. Udělat něco velkého. A neudělal to. Nikdo to neudělal! Nikdo z těch, kdo s ním chtěli jít i na smrt.

Řekl bych, že to zásadně změnilo jeho pohled na svět i na sebe sama. Ze zklamání nad sebou samými, z poznání pravdy o sobě a z radosti vzkříšení se v učednících později zrodila nová odvaha. Důvěra v Pána Boha. A v té mnozí z nich nakonec přeci jen statečně podstoupili mučení i smrt pro svého mistra.

Doufejme, že nás nic takového nečeká, ale kéž by i v nás Ježíšovo ukřižování a vzkříšení nastartovalo vnitřní proměnu.

MB, děkujeme, že nám nastavuješ zrcadlo. Odhaluješ každý kout lidské zloby a nespravedlnosti. Už tím je zbavuješ moci. Ty jsi však šel mnohem dál. Děkujeme tedy za tvou oběť a prosíme, aby nás stále znovu zasahovala do srdce a proměňovala nás i celou společnost ku pravdě, lásce, odpovědnosti a pravé odvaze. Amen.

ohlášky:

- tuto neděli bohoslužby naživo pod širým nebem v Opatovicích (abychom se vešli) od 9 hodin. Má být chladno, tak se teple oblečte. Za špatného počasí se ale přesuneme pod střechem. Bude vysluhována sv. Večeře Páně.
- na velikonoční pondělí se sejdeme v Číhošti od 9, 10, a 11 hodin tak, aby se na všechny dostalo. Zde se nás smí sejít pokaždé maximálně 10. Pokud byste ještě chtěli přijít, je volno zvláště od 9 hodin. Volejte mě nebo sestře Evě Vavříčkové.
- protože platí omezení pohybu mezi okresy, zveme vás, abyste vyrazili buď do Číhoště nebo do Opatovic podle svého okresu.
- více informací je ve sborovém dopise nebo bude v nedělních ohláškách.
- přejeme požehnané velikonoce.

Poslání: Ga 6,2.3

Požehnání: Iz 43,1-3b